

Sv. Alberta draudzes ziņas

2023. gada Advents / Kristus Dzimšanas svētki * Nr. 144

Miers un labums!

3. decembra svētdienā uzsākam Adventa laiku, kas vainagosies ar Kristus Piedzimšanas svētku laiku. Šogad varam mēģināt īsi atbildēt uz jautājumu, kādu garīgumu Baznīca iesaka Adventa un Ziemassvētku laikam? Visa Adventa laika liturģija aicina piedzīvot noteiktas kristīgās dzīves pamatstājas, un jāizceļ šeit ir četras: 1) **modrība un priecīga gaidīšana** ir tas, kam ir jāraksturo kristietis un Baznīca, jo Dievs atklājas kā solījumu Dievs, kurš Jēzū Kristū atklāj savu uzticību cilvēkam: “Cik ir Dieva apsolījumu Kristū, tie visi ir jā” (2 Kor 1, 20). Viss Adventa laiks ir pieskandināts ar Dieva solījumiem, īpaši ar tiem, kurus sludināja pravietis Isajs. 2) Adventā visa Baznīca uzmodina savu lielo **cerību**, jo mūsu Dievs ir “cerības Dievs” (Rom 15,13), jo bez

Kristus cilvēkiem nav cerības - tik dziļas, kas iemājo mūsos: “Šis noslēpums ir Kristus jūsos - dievišķās godības cerība” (Kol 1, 27). 3) Advents ir **atgriešanās** laiks, jo nepastāv cerība bez prieka, kad atgriežamies pie Kunga ar visu sirdi. 4) **Nabadzības** stāja arī šajā laikā ir svarīga, un šeit tas neattiecas uz ekonomisko nabadzību, bet gan uz bibliski izprastu nabadzību. Bībelē nabadzīgais ir tas, kurš uzticas Dievam un dzīvo mierā un pazemībā. Svarīgākais iemesls, kāpēc jāizvēlas nabadzība, ir valstības vērtība un Kristus dzīve, kas bija cieņpilna un vienkārša, un Viņš bija pieejams dažādās situācijās un izšķirošos brīžos.

Kristus Piedzimšanas svētku laika garīguma izejas punkts ir tas, ka mēs saņemam žēlastību kļūt par Dieva pieņemtajiem dēliem un meitām. Ziemassvētku oktāvas sestās dienas Svētās Mises sākuma lūgšana (kolekte) labi izsaka šī laika garīgumu: “Lai mēs tiekam atbrīvoti no grēka verdzības senā jūga ar Tava Vienpiedzimušā Dēla atnākšanu cilvēka miesā”. Svarīgi uzsvērt, ka Bētleme nabadzība nav tas, kas jāatdarina, bet gan jāpieredz Kristus, kurš iemājo mūsos, un Viņš ir jārāda mūsu dzīvēs caur kalpošanu un tikumiem. Svētais pāvests Leons Lielais Kristus Piedzimšanas svētku sprediķī uzsvēra: “Atzīsti, kristieti, savu cieņu! Ja jau esi kļuvis par dievišķās dabas līdzdalībnieku, neatgriezies ar nelietīgām ieražām pie iepriekšējā pazemojuma!” Lai Kristus Piedzimšanas svētku garīgais auglis ir morālā atjaunošanās, tā, ka mēs dzīvotu kā patiesi Dieva bērni, kuri savu vienotību ar Tēvu pieredz kristiešu brālībā un vienotībā.

br. Jānis

Francisks: Evaņģēlija vēsts ir adresēta visiem

Kristīgā vēsts ir paredzēta visiem – šis bija otrais aspekts, kuram pievērsās pāvests 22. novembra vispārējās audiences laikā, sniedzot apustuliskās dedzības tematam veltītā katehēžu cikla kopsavilkumu.

Daudzu klātesošo vidū bija Latvijas pilnvarotā vēstniece pie Svētā Krēsla Elita Kuzma, bijušais Latvijas valsts prezidents Raimonds Vējonis ar dzīvesbiedri, Rīgas arhidiecēzes palīgbīskaps Andris Kravalis, Jeruzalemes Svētā Kapa bruņinieku ordeņa Latvijas nodaļas vadītājs Jānis Smelters, priesteri Viktors Naglis un Jēkabs Doļa un 30 cilvēku liela svētceļnieku grupa no Latvijas.

Pagājušajā reizē Svētais tēvs runāja par prieku. Kristīgā vēsts ir prieka vēsts, un Jēzus vēlas, lai tā sasniegtu visus cilvēkus visā pasaulē. Kristus nomira par visiem. Evaņģēlijos slēpjas “humanizējošā vēsts” – viņš sacīja.

Apustuliskajā pamudinājumā *Evangeliū gaudium* Francisks raksta: “Visiem ir tiesības saņemt Evaņģēlija vēsti. Kristiešu pienākums ir to pasludināt visiem bez izņēmuma. Viņiem tas jādara nevis kā tādiem, kas uzspiež citiem jaunas saistības, bet kā tādiem, kas dalās savā priekā, paver jaunus skaistus apvāršņus, piedāvā brīnišķīgu mielastu. Baznīca aug nevis caur prozelītismu,

Latvijas bijušais prezidents Raimonds Vējonis

bet ‘caur pievilcību’” (14. n.). Atsaucoties uz šo fragmentu, pāvests atgādināja, ka kristiešiem ir jābūt atvērtiem. Viņiem jābūt “ekstravertiem”, un ar šo iezīmi viņus ir apveltījis pats Jēzus, kurš ir nemītīgi klātesošs pasaulē.

Evaņģēlijā lasām par Jēzus satikšanos ar Kanāniešu sievieti, kura lūdz dziedināt savu meitu (sal. Mt 15, 21-28). Jēzus atsakās, apgalvojot, ka “ir sūtīts tikai pie Izraēļa nama pazudušajām avīm”, un norādot, ka “nav labi atņemt maizi bērniem un mest to sunīšiem”. Taču sieviete turpina uzstājīgi lūgt, sakot, ka “arī sunīši ēd drupačas no saimnieku galda”. Tas Jēzu aizkustina un viņš saka: “Sieviete, liela ir tava ticība! Lai notiek, kā esi vēlējusies”. Pāvests atzina, ka šī tikšanās atklāj kaut ko vienreizēju, proti, Jēzus sludināšana nevar aprobežoties Izraēļa tautas ietvaros, bet tai jābūt atvērtai visiem.

Kad Dievs aicina kādu cilvēku un noslēdz ar viņu vienošanos, tad Viņš vadās vienmēr pēc viena un tā paša kritērija – aizsniegt daudzus citus. Dieva aicinājums ir kaut kas skaists, taču reizē tā ir atbildība, un visi Viņa draugi ir apzinājušies šīs izvēles lielo svaru. Redzot savas vājības, viņi ir piedzīvojuši mazdūšību. Taču lielākais kārdinājums ir saņemtā aicinājuma uzskatīšana par privilēģiju. Aicinājums nav privilēģija – uzsvēra pāvests. Mēs nevaram teikt, ka esam privilēģēti citu vidū. Aicinājums ir paredzēts kalpošanai, un Dievs kādu izvēlas, lai mīlētu visus.

Mums ir vajadzīga drosme, lai izvairītos no kārdinājuma identificēt kristietību ar kādu kultūru, etnisku grupu vai sistēmu. Citādi tiktu pazaudēts tās katoliskums, tas ir, kristietības universālais raksturs. Neaizmirsīsim: Dievs kādu izvēlas, lai mīlētu *visus* – atkārtoja Svētais tēvs. Evaņģēlijs nav tikai man, bet ir visiem. Neaizmirsīsim to!

Jānis Evertovskis – Vatikāns

<https://www.vaticannews.va/lv/pavests/news/2023-11/kateheze-evangelija-vests-ir-adreseta-visiem.html>

Iemiesošanās – Dievs pietuvojās mums pārāk tuvu

Dzīvei nav jēgas, ja nav tuva cilvēka, nav tuvu attiecību, nav saiknes. Tuvums nozīmē tuvību, saskaņu, kopīgu dalīšanos. Tas piešķir garšu un krāsu. Tas rada cilvēkā "gribu dzīvot". Tuvumu var droši nosaukt par mīlestību, jo tā pati par sevi piešķir jēgu. Tajā krāsas ir vēl spilgtākas, skaņa ir vistīrākā, un vārdi ir piepildīti ar patiesu nozīmi.

Šo tuvumu ievaino (vai pat nogalina) grēks un viss, kas ar to saistīts. Grēks ir mīlestības un tuvības pretstats. Tas mūs attālina vienu no otra. Tas liek brāļiem kļūt par ienaidniekiem, skaistumu uzskata par neglītumu, un patiesību salīdzina ar meliem. Svētais Pāvils, ietvēra šo cīņu mūsos (un par mums), vēstulē romiešiem (7:18-24), kurā lasām: "Jo es zinu, ka labais manī, tas ir, manā miesā, nemājo. Man ir tieksme labu gribēt, bet labā izpildīšanu es sevī neatrodu. Jo es nedaru labo, ko vēlos, bet daru ļauno, ko nevēlos. Bet ja es daru to, ko nevēlos, tad jau ne es to daru, bet grēks, kas manī mājo. Tātad es atrodu likumu, kas tad, kad gribu

labu darīt, tuvojās man ar ļaunu: Jo iekšējais cilvēks priecājas par Dieva likumu, bet citu likumu es redzu savos locekļos. Tas karo pret mana prāta likumu un pakļauj mani grēka likumam, kas ir manos locekļos." Mēs atklājam, ka "iekšējais cilvēks [mūsos] priecājas par Dieva likumu", un tajā pašā laikā mūsos ir vecais cilvēks, kurš vēlas dzīvot grēka verdzībā, izliekoties, ka tā ir brīvība.

ES, NELAIMĪGAIS CILVĒKS!

Atskan cilvēka (un cilvēcības) sauciens: "Es, nelaimīgais cilvēks!" Jo ilgtermiņā tā dzīvot nevar. Šī spriedze, atstāta pati sev, noved līdz pilnīgam sabrukumam – it kā cilvēks ietu divos virzienos vienlaikus. Un, izmantojot pagānu Apustuļa pārdomas, mēs piedzīvojam bezpalīdzību: "Kas mani atbrīvos no šīs nāvi nesējas miesas?" Mēs jūtamies bezpalīdzīgi, jo nezinām atbildes, jo neredzam risinājumus... Vai Visuvarenais Dievs neredz to pašu? Tas, kurš radīja visu pasauli, kurš veidoja cilvēku no zemes dubļiem un deva viņam dzīvības elpu? Vai Viņš neredz grēku un no tā izrietošo nāvi, kas mūs pārņem? Viņš redz, un ļoti labi redz. Viņš skatās uz zemi un cilvēci ar milzīgu mīlestības devu. Nē, no Viņa Sirds nenāk sauciens: "Es, nelaimīgais Dievs!" Viņš redz, ir noskumis un ir bēdīgs, un Viņa Sirdi plosa visādi kari, kas notiek mūsos un mums apkārt. Viņš zina, ka cilvēks ir pārstājis ticēt Viņa tuvumam, ka ir aizmirsis Viņa klātbūtni, un, lai gan uz lūpām ir vārdi "Dievā mēs dzīvojam, kustamies un esam" – tad realitāte parāda, ka mēs dzīvojam tā, it kā Viņa nebūtu. Viņš zina, ka mēs cenšamies aizpildīt šo tukšumu ar visa veida aizstājējiem, kas tikai palielina to ciešanas, kurus Viņš radīja aiz mīlestības.

IESTĀJĀS KLUSUMS...

Dievs to visu redz, tāpēc pienāk Dieva lēmuma brīdis. Brīdis, kad visas Debesis sastinga un... iestājās absolūts klusums. Kad?

Kad Tēvs vēršas pie Dēla un uzdod Viņam vienu vienkāršu jautājumu: "Dēls, vai tu iesi? Es gribu būt tuvu radībai. Es gribu būt kopā ar cilvēku it visā. Es esmu, bet cilvēkam ir jāredz un jātic, jāpiedzīvo un jāizdzīvo, ka tikai Es, Dievs, esmu ar viņu no sākuma līdz beigām."

Iemiesoššanās ir tehnisks jēdziens, kas runā par bezgalīgo Dieva tuvumu – jo kāds gan tuvums var būt stiprāks un dziļāks par ieņemšanu sievietes klēpī? Kāda saikne ar cilvēci, ja ne iemitināšanās mātes klēpī? To neviens nebija gaidījis! Pat eņģeļi un erceņģeļi un Debesu kori, kas ir apveltīti ar pārdabiskām dāvanām tādā mērā, kādu mēs, cilvēki, nevaram iedomāties. To neviens nebija spējīgs paredzēt! Lūk, Dieva pārsteigums – Viņš grib dzīvot starp mums. Līdz šim bija "teica un tas notika", un tas, ko Viņš radīja (ieskaitot cilvēku), "bija ļoti skaists un ļoti labs". Tagad nāk neaptveramais elements: "Viņš kļuva par vienu no mums".

Svētais Jānis to ietvēra Evaņģēlija prologā: "Un Vārds kļuva miesa un dzīvoja starp mums." No kurienes iepriekš minētais klusums? Jo Debesu iedzīvotāji gaidīja Dēla atbildi. Viņi sastinga pussolī. Viņi aizmēroja elpu. Pat slavas dziesma aprāvās pusnotī. Negaidīts jautājums un vēl jo vairāk atbilde: "Es iešu, Tēvs! Es iešu, Tētī!" Un, lai gan Viņš zināja, kas Viņu sagaida, Viņš koncentrējās nevis uz ciešanām un nāvi, bet gan uz tuvumu. Viņš

vēlas būt kopā ar cilvēkiem it visā – katrā pieredzē. Es atgriezīšos pie Pāvila no Tarsas un viņa vārdiem: "Es esmu kļuvis par visu visiem." Pāvils runā par vismaz dažu glābšanu, bet Cilvēka Dēls nāk pie visiem – lai visus vestu pie Tēva.

IEMIESOŠANĀS – TĀS IR DEBESIS

Kur ir Dievs, tur ir Debesis. Dieva tuvošanās mums (kādas ciešas attiecības slēpjas aiz šī termina) ir Debesis. Jā, uz zemes atklājas Debesis. Vairs ne kaut kur tur, bet šeit un tagad, manā šeit un tagad atklājas Dievs. Ir klātesošs! Viņš vairs nevarēja būt vēl tuvāk man. Viņš pat pienāca pārāk tuvu! Galu galā Dievs nemīl "pāri galvām". Viņš nemīl uz piecdesmit procentiem. Viņš mīl cilvēkā un caur cilvēku.

Tur, kur Dēls ir iemiesojies, tur atnāk Debesis – mēs stāvam Vissvētās Trīsvienības klātbūtnē. Jums nav vajadzīgas iespaidīgas ainas. Tāda ir mājiņa nabadzīgajā Nācaretē. Objekts ir vienkārša, pazemīga meitene, kuras vārds ir Marija. Iemiesošanai ir jāpiekrīt. Visumā atkal iestājas klusums. Radītājs jautā radījumam: "Marija, vai tu kļūsi par Māti manam Dēlam?"

Tikai ar manu piekrišanu Dievs man pienāk tik tuvu, ka ir pat pārāk tuvu. Tad tas darbojas simtprocentīgi. Ja vēlies šādu tuvumu, tad piekrīti tam. Dievs to grib simtprocentīgi! Mana piekrišana veicina to, ka Dieva Iemiesošanās un Dieva Dzimšana notiek manī un ap mani. Pietiek ar paļāvīgu *fiat*, Marijas "lai man notiek pēc Tava vārda". Ievērojiet, ka pirms tā ir Jēzus beznosacījuma "Es iešu, Tēvs". Iemiesošanās ir Dieva atbilde uz to, ko Viņš redz uz zemes un manī. Vienkāršākā atbilde – klātbūtne it visā. Viņš pieņem ierobežotu, ievainotu cilvēka ķermeni. Ienāk manā vēsturē un cilvēces vēsturē, kāda tā ir. Viņš to neuzlabo un neizlabo. Viņš neveic retušēšanu. Viņš pieņem miesu tādu, kāda tā ir patiesībā, nevis tādu, par kādu es sapņoju, lai tā būtu. Viņam nav kauns par savu cilvēcību. Viņam nav riebuma pret cilvēcību.

Neieļauņojas. Viņš mūs iemīlēja ar mūžīgu mīlestību! Viņš mums pietuvojās pārāk tuvu. Un ir ar mums tik tuvu! Un šī tuvība ir Dieva pastāvīga sevis dāvāšana.

Tāpēc sauksim kopā ar pagānu Apustuli: "Pateicība Dievam caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu" - To, kurš ir dzīvojis starp mums, kurš pieņēma mūsu dabu, kurš neticamā veidā ir *Dievs ar mums*!

<http://www.szum.mocniwduchu.pl/pl/kategorie/duchowoscipsychologia/item/1676-wcielenie-bog-zblizyl-sie-do-nas-za-blisko>

no poļu valodas tulkoja m. Marika

Ahibīskapa vizitācija mūsu draudzē

Liturgiskais Kalendārs

3.decembris, svētdiena – **Adventa I svētdiena.**

7.decembris, ceturtdiena – **Sv. Ambrozijs, bīskaps un Baznīcas doktors,** piemiņas diena.

8.decembris, piektdiena – **Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgā Ieņemšana, lieli svētki.**

Sv. Mises: 8.00, 11.00 un 18.00

13.decembris, trešdiena – Sv. **Lūcija, jauna un mocekļa,** piemiņas diena.

14.decembris, ceturtdiena – **Sv. Jānis no Krusta, priesteris un Baznīcas doktors,** piemiņas diena.

Oblātes Ziemassvētku vigīlijai

var iegādāties Adventa svētdienās pie draudzes grāmatu galda vai darbdienās draudzes sakristejā.

***Dievkalpojumu kārtība Ziemassvētku laikā
Rīgas sv. Alberta Romas katoļu baznīcā
2023./ 2024.gadā***

24.decembris, svētdiena

Svētās Mises: 9.00 , 11.00 , 13.00 (KR) un 18.00 (Mūsu Kunga Jēzus Kristus Dzimšanas svētku Vigīlija) un 23.00 Ganiņu Sv. Mise

25.decembris, pirmdiena - Mūsu Kunga Jēzus Kristus Dzimšanas lielie svētki.

Svētās Mises: 9.00 , 11.00 , 13.00 (KR) un 18.00

26.decembris, otrdiena - Sv. Stefans, pirmmoceklis, svētki.

Svētās Mises: 8.00 un 18.00

27.decembris, trešdiena – Sv. Apustulis un evaņģēlists Jānis, svētki. (sv. Jāņa godam vīna un sulu svētīšana)

Svētās Mises: 8.00 un 18.00

28.decembris, ceturtdiena – Sv. Nevainīgo Bērniņu, mocekļu svētki.

Svētās Mises: 8.00 un 18.00

31.decembris, svētdiena - Sv. Ģimenes – Jēzus, Marijas un Jāzepa svētki.

Svētās Mises: 9.00 , 11.00 , 13.00 (KR) un 18.00 (pateicības Svētā Mise Vecā gada noslēgumā)

1.janvāris, pirmdiena - Vissvētākās Jaunavas Marijas, Dieva Mātes, lielie svētki.

Svētās Mises: 8.00 , 11.00 un 18.00

6.janvāris, sestdiena – Kunga Epifānija, lieli svētki.

Svētās Mises: 8.00 , 11.00 un 17.00

7.janvāris, svētdiena – Kunga kristīšana.

Svētās Mises: 9.00 , 11.00 , 13.00 (KR) un 18.00

INFORMĀCIJA PAR DRAUDZI

Baznīca atvērta:

Darbdienās:

7.00 – 9.00 un 17.00 – 18.45

sestdienās:

7.00 – 9.00 un 16.00 – 18.00

svētdienās:

8.00 – 14.00 un 17.00 – 19.00

obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās (darbdienās):

7.00 – 12.30 un 17.00 – 19.00

Svētās Mises:

No pirmdienas līdz piektdienai:

8:00 LV

18:00 LV

Sestdienās:

8:00 LV

17:00 LV

Svētdienās:

9:00 LV

11:00 (Summa) LV

13:00 KR

18:00 LV (ar ģimenēm)

Obligāti svinamajos Baznīcas svētkos:

8:00 LV

11:00 (Summa) LV

18:00 LV (sestdienās 17:00)

Vissvētākā Sakramenta adorācija:

Svētdienās:

pēc Sv. Misēm plkst. 9.00; 11.00

Katra mēneša pirmajā piektdienā:

pēc Sv. Mises no 9.00 līdz 10.00

Draudzes kontaktinformācija:

Adrese:

Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002,
tāl.: **6 761 36 30; mob.: 2 707 46 76**
e-pasts: draudzes_kanceleja@inbox.lv

Draudzes mājas lapa:

www.albertadraudze.lv

Draudzes kancelejas darba laiks:

no pirmdienas līdz trešdienai no plkst.

9:00 līdz 13:00

ceturtdienās un piektdienās no plkst.

13:00 līdz 17:00

Svētdienās, valsts un obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās: slēgta.

Draudzes administrators:

Jānis Savickis OFMCap

tāl.: **2 001 12 75**

e-pasts: br.janis@gmail.com

Atbildīgais par izdevumu: t. Jānis
Teksta salicēja: Marika Lotāņuka
Teksta korektore: Rūta Vinķele

Izdevums ir par ziedojumiem!

*ZIEDOJOT PAR DRAUDZES AVĪZĪTI, JŪS ATBALSTĪSIET ALFA
KURSUS PIEAUGUŠAJIEM UN JAUNIEŠIEM !*